

Svatá zpověď a proč???

Kdybychom jen trochu pochopili, co drahocenného skrývá tato tichá chvílka, nikdy bychom nezaváhali ani na okamžik. K tomu je ale v první řadě třeba si vůbec ujasnit, co je to hřích a jakou destruktivní roli má v mém životě.

Co je to vlastně hřích?

Bůh má s každým osobně svůj jedinečný plán, začínající zde na zemi a pokračující na věčnosti; záměr, směřující vždy k mému dobru. A to jak tomu současnému, pozemskému – tak věčnému. Proto nás učí, vede, proto nám dává svoje prikázání...

Hříchem se však sám od těchto cest, kterými mě chtěl dobrý Ježíš vést, odděluji. Je to vlastně rozhodnutí proti jeho učení, vůli a proti jeho starostlivé péči. Takovým jednáním se proto vždy odděluji i od jeho lásky...

Hřích tedy opravdu není jen něčím zanedbatelným, nad čím se dá klidně mávnout rukou a po čase na něj zapomenout.

*S těžkým hříchem, který od boží lásky odděluje úplně, proto ani **nesmím ke svatému přijímání**, ve kterém Ježíše přijímám do svého nitra. Byla by to svatokrádež.*

Svatá zpověď – svátost smíření

Ježíš je láska. Ta nejhlubší a nejvroucnější láska, miluje tě jako otec či maminka svoje děťátko. A jako ona, když někde dítě pochybí a upadne, se k němu hned shýbá a touží si ho znovu přivinout k srdci, ***tak tě k sobě zve i dobrý Ježíš***. Volá tě doslova s něhou maminky do svého objetí, do své náruče, aby ti odpustil a tvoje rány na duši zahojil. A po každé svaté zpovědi jsi mu pak ještě bližší a jeho láska k tobě je zase hlubší.

Ježíš na tebe čeká kdykoliv a jakkoliv často. K platnému přijetí této svatosti je však zapotřebí splnit 3 podmínky:

a) upřímné a úplné vyznání

To se vztahuje především na hříchy těžké. Kdo by ***vědomě zamlčel těžký hřích, zpovídá se falešně a neplatně***. Zamlčíme-li úmyslně lehký hřích, svatá zpověď je platná, ale působí méně milostí.

b) opravdová lítost nad svými hříchy

c) nekompromisní předsevzetí

To znamená se jakéhokoliv, tedy alespoň těžkého hříchu, vyvarovat. Pokud nemám předsevzetí na nějaký lehký hřích, svatá zpověď je platná, ale opět působí méně milostí.

Pokud by se některá z těchto základních podmínek vědomě zanedbala, svatá zpověď by ***byla naprosto zbytečná a neplatná***. Bylo by to jen zneužití Boží dobroty a dopuštění se nového, závažného hříchu – svatokrádeže.

Příprava ke svaté zpovědi

1.) Vlastní přípravu ke svátosti smíření začni **osobní modlitbou**.

Připomeň si v ní, kdo tě ve sv. zpovědi čeká, a popros milujícího Ježíše o pomoc, aby sis pravdivě uvědomil své viny. Nezapomeň mu ale i **poděkovat**, že k Němu můžeš přijít a otevřít mu se vším svoje srdce.

2.) **Vyznání by mělo zahrnovat hříchy od tvé poslední – platné – zpovědi.**

Pokud jsi v minulé sv. zpovědi pouze na něco zapomněl, týká se jen těžkých hříchů, svatá zpověď **platná byla**, naopak **zapomenutý hřích odpuštěn byl** – jen by se měl **nyní dodatečně doplnit ve vyznání**, např. při poslední sv. zpovědi jsem zapomněl vyznat ...).

Jinak ovšem tomu je, pokud jsi nějaký těžký hřích neřekl **úmyslně**. Pak je třeba se vyznat **nejen z onoho zamlčeného hříchu, ale doplnit zároveň i celé vyznání** oné zpovědi, protože taková před Bohem neměla cenu, byla neplatná a ty ses tak navíc ještě dopustil nového těžkého hříchu.

3.) **Nejdůležitější částí přípravy je samozřejmě upřímná lítost a předsevzetí.**

4) **A ještě jedna rada:**

Těsně před sv. zpovědí už nad ničím nepřemýšlej, pokud jen zapomeš něco vyznat, **hřích bude stejně odpuštěný**. V této chvílce se spíš ztiš a v modlitbě si připomeň, **KDO TĚ V NÍ ČEKÁ!**

1. *Víra, modlitba*

Víra:

Pochyboval jsem ve víře?

Nechtěl jsem přijmout některé věci z Písma?

Podléhal jsem subjektivním výkladům slova božího?

Chtěl jsem přestat věřit?

Realizace víry:

Chtěl jsem přestat žít jako křesťan.

Věnoval jsem se myšlenkám, které ničily můj duchovní život.

Nestaral jsem se o vysvětlení nejasností ve víře.

Věřil jsem na nějakou pověru.

Zapřel jsem (veřejně) svou víru.

Účastnil jsem se spiritistických sedánek.

Pracoval jsem proti náboženství.

Vysmíval jsem se něčemu.

Svémi slovy, svým jednáním, nedbalostí, špatným příkladem jsem poškodil (narušil!) duchovní život svého známého, příbuzného, dítěte.

Bůh:

Měl jsem nenávist k Bohu.

Reptal jsem proti Bohu, proti jeho řízení.

Opovázlivě jsem spoléhal na boží milosrdenství

Mluvil jsem proti Bohu, proti víře.

Mluvil jsem neuctivě, nepěkně o Bohu.

Modlitba:

Vůbec jsme se nemodlil. (Jak dlouho?)

Modlil jsem se málo.

Modlil jsem se nepozorně.

2. Boží jméno, svaté věci, svátosti

Boží jméno

Bral jsem jméno Boží nadarmo.

Proklínal jsem někoho, něco.

Klel jsem.

Zneužíval jsem slov Písma ke vtipům atd.

Přísahal jsem křivě, lehkomyšlně.

Nesplnil jsem Bohu daný slib.

Svátosti:

Šel jsem ke svatému přijímání s těžkým hříchem (s těžkými hříchy).

Přijal jsem svátost smíření neplatně. Proč?

Přijal jsem nehodně jinou svátost – jakou a proč?

Byl jsem alespoň 1x za rok u svaté zpovědi a u svatého přijímání?

3. neděle a svátky

„Den Páně“ má být dnem svatým, jak bylo řečeno již v době starozákonní. Má sloužit pro odpočinek, skutky lásky a načerpání nových sil pro duši i tělo.

Nejsvatější chvílí je samozřejmě účast na mši svaté, kde se zcela jedinečně setkáváš s Ježíšem samotným a jeho obětí.

Zbožnou účastí na mši svaté se smývají také mnohé důsledky tvých hříchů. I ty tady bere Ježíš na sebe, aby je zahlazoval svou milostí a láskou.

Mše svatá:

Nebyl jsem v neděli (ve svátek) na mši svaté.

Přišel jsme na mši sv. pozdě.

Odešel jsem před ukončením.

Byl jsem při mši sv. nepozorný.

Sváteční klid:

Pracoval jsem ve sváteční den bez závažného důvodu.

Zaměstnával jsem někoho v neděli nebo ve svátek.

4. *Vztah dětí k rodičům a také naopak – rodičů vůči dětem*

Ze Starého Zákona:

... „Zlořečen, kdo nectí svého otce nebo matku“

„...Synu, ujmi se svého otce, když zestárne a netrap ho, dokud je živ. Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. ... Kdo opustí otce, je jako rouhač, kdo se oboří na matku, je Pánem proklet.“

**Čtvrté boží přikázání by však mělo vést i k zamyšlení
rodičů vůči dětem:**

Děti patří především Bohu a jemu jsou za ně odpovědny.
A nejen to:

Výchova dětí v duchu Kristově je nejen nejdůležitější, ale i nejjistější, nejspolehlivější a nejefektivnější vklad na konto plnosti života a šťastné budoucnosti dítěte.

Ale – vedu děti touto cestou nebo cestou svou?

Děti k rodičům:

Choval jsem se k rodičům neuctivě, necitelně.

Způsobil jim zármutek.

Uhodil jsem otce, matku.

Byl jsem k rodičům nelaskavý, hrubý, sobecký, nepěkně jsem s rodiči mluvil.

Hádal jsem se s nimi.

Nestaral jsem se o ně.

Rodiče k dětem:

Vychovával jsem děti jako katolík v duchu katolické víry?

Zprostředkoval jsem jim výuku náboženství?

Dbal jsem v jejich výchově o zachovávání Desatera?

Vedl jsem je k časnému a k častému přijímání svátostí?

Dával jsem jim dobrý příklad?

Povzbuzoval je slovy, vysvětlováním, uměl jsem si vždy pro ně udělat dostatek času?

Zajímám se o jejich problémy, starám se o to, s kým kamarádí?

Mám nad nimi dohled?

Nekazil jsem je svými slovy, skutky, nevedl s nimi hovory (duchovního či světského charakteru) které ničily jejich duchovní či mravní život?

Byl jsem vybíravý v televizních programech, které dítě sleduje?

Nebyl jsem k nim hrubý, nespravedlivý, nelaskavý, nenadával jsem jim ve zlosti?

Netrestal jsem je ve zlosti příliš tvrdě anebo naopak: nekazil jsem je svou nedůsledností a povolností?

5. Odpovědnost k životu. Láska k bližnímu

Život ti dal Bůh jako dar – z lásky. Možná, že se ti to občas může zdát jako paradox. - A přece tě Bůh k životu povolal z lásky, i když je to někdy na tomto světě skutečně obtížné.

Boží plán s tebou totiž sahá až za hranice této naší pozemské pouti, kde teprve bude vše dokončeno.

Z tohoto pohledu má pak všechno svoje pokračování, jistý cíl a také svůj neoddiskutovatelný význam.

Všechny bolesti, těžkosti a zkoušky našich dní jsou jen setbou bohaté úrody či rubem mistrovsky vyšívané látky, rubem, jehož každá nitka vytváří překrásný vzor. Násilné ukončení života (přerušování těhotenství, sebevražda, eutanázie apod.) je proto ***tragickým zásahem do tohoto plánu boží lásky.***

Je jakýmsi zpřetrháním oněch rubových nití, které měly vytvořit nádherný líc...

Základní směrnicí na naší cestě se má stát láska.

Na tolika místech v evangeliích nacházíme Ježíšova slova, kde nás učí milovat, opravdu milovat láskou, která nehledá sebe, ale snaží se vždy vcítit do druhého.

Milovat a láskou zachraňovat i hříšníky a nepřátele. - To je Boží výzva a náš životní úkol. ...

NEZAPOMEŇ!!

Posláním křesťana v duchu Ježíšových slov a zároveň naplněním 5. božího přikázání je ochotná služba druhému v opravdovém v c í t ě n í a lásce, která nehledá sebe.

Život a zdraví duše i těla:

Ublížil jsem někomu v oblasti duchovní (svými slovy, příkladem, nedostatečným dozorem, lehkomyšlností, zanedbáváním atd.)

Zbavil jsem někoho úmyslně života. (např. potrat)

Pomáhal jsem k tomu. Radil.

Chtěl jsem si sám život vzít.

Škodil jsem si na zdraví. (Alkohol, kouření, drogy)

Byl jsem neopatrný na svůj život.

Odmítal jsem další dítě ze sobectví.

Láska k bližnímu:

Neláska:

Nepěkně jsem se ke druhému choval

Nedokázal jsem si na druhého udělat čas

Byl jsem ke druhému netrpělivý, neochotný.

Nepěkně jsem o druhých smýšlel. Zbytečně posuzoval.

Hněval jsem se, nenáviděl jsem druhého.

Hádal jsem se.

Přál jsem někomu něco zlého.

Zaměřování se na sebe:

Nechtěl jsem řešit a urovnávat spory.

Nechtěl jsem se opravdu smířit.

Chlubil jsem se.

Pomlouval jsem.

Jednal jsem na úkor druhého.

Byl jsem zlomyslný, zlostný, závistivý.

Byl jsem lakomý.

Byl jsem pyšný.

Byl jsem líný.

6. Mravní čistota

Bůh svým 6. přikázáním zapovídá zneužívání pohlavního pudu proti záměru, pro který byl člověku dán.

Sex splňuje podle božího plánu svoji funkci jen v harmonii lásky a opravdového vnitřního souladu. Jinak naopak oslepuje, srdce ohlušuje a převrací stupnici hodnot.

Právě proto dává pro používání této síly Bůh svůj „návod k použití“ - přikázání. A je na nás, jsme-li ochotni ho přijmout. Pokud ho nepřijmeme, převrátíme tak i boží plán lásky a to, co nám Bůh svěřil jako dar – sex, se stane jen nástrojem sobectví, nevyrovnanosti a mnoha obtíží, které přinesou víc slz než pohody a štěstí.

Tematicky lze oblast 6. přikázání rozdělit na 3. části:

- ***hříchy osobní***

- ***hříchy předmanželské***

- ***hříchy v manželství***

Hříchy osobní

Provinil jsem se proti 6. přikázání v myšlenkách

Díval jsem se na něco neslušného.

Četl jsem (úmyslně) něco neslušného.

Provinil jsem se proti 6. přikázání ve svých slovech.

Úmyslně jsem něco neslušného poslouchal.

Dopustil jsem se skutků proti 6. přikázání. (Sám, s někým, ženatým, svobodným, stejného, opačného pohlaví. ...)

Špatně jsem bojoval v pokušení proti tomuto přikázání.

Sváděl jsem druhého ke hříchu (neopatrnost v oblékání, na svá slova, skutky, půjčování nedobrych knih.)

Byl jsem neopatrný na blízkou příležitost v oblasti 6. přikázání.

Vyhledával ji.

Vztahy předmanželské:

Na otázku: „Proč ne sex před manželstvím“ - je odpověď jediná: *aby se mezi snoubenci vyvinula skutečná, opravdová láska. Zamilovanost přejde, léty i sexuální přitažlivost – jen láska zůstává. ...*

Vědomé a chtěné tělesné dráždění je tedy těžkým hříchem, protože je *jednoznačně v rozporu s Božím plánem lásky.*

Manželství:

I manželská láska má svá pravidla. Vždyť i v manželství – a právě v manželství – jde o to, aby vzájemná láska nezakrněla, ale stále rostla a sílila. To se ovšem neděje, když je spojována jen se sexem.

Zúžení vzájemného vztahu na projevy čistě tělesné je karikaturou manželství a lásky samotné. Láska roste především skrze jiná gesta, a to taková, v nichž vidím spíš druhého a nejen sebe a své uspokojení.

Proto i v manželství by měl mít sex svůj řád v souladu s vlastním posláním manželství (předávání života a prohlubování i uchování hluboké opravdové lásky.)

Z tohoto hlediska je třeba nazírat pak i na otázku početnosti rodiny (dítě je požehnáním), na těhotenství i na způsoby a prostředky proti otěhotnění.

Velice vážným hříchem je bezpochyby používání prostředků, které **působí „potratově“ - tedy ve smyslu jakéhokoliv přerušení již započatého života!**

V tomto ohledu jsou pak vždy vážným těžkým hříchem všechny prostředky abortivní /potratové/ - pilulky či tělíska, která způsobují zánik již oplodněného vajíčka.

V takovém případě by nikdy neměla být ospravedlňována ani „trpná“ spoluúčast partnera, např. má-li žena tělísko bránicí uhnízdění již oplodněného vajíčka.

Maření života je před Bohem vždy velkým hříchem!

Podobně by se křesťan ani „trpně“ neměl propůjčit k praktikám vysloveně perverzním.

Manželství – dodržování mravního zákona

Porušil jsem manželskou věnost (skutkem, v myšlenkách, touhách, přílišným sblížením se s osobou, do které se „zamilovávám“.)

Provinil jsem se proti 6. přikázání v manželském životě nesprávným praktikováním intimního soužití (*Např. některou antikoncepcí.*)

Za hříchy a špatné praktiky partnera, pokud s nimi vnitřně nesouhlasím nebo k nim neradím, nenesu odpovědnost, i když se dějí při společných intimních chvílích. Měl bych však vyjádřit, pokud je to co platné, zřetelný nesouhlas.)

Odmítám manželské spojení bez vážnějšího důvodu. Žil jsem s partnerem bez církevního sňatku. (jak dlouho?)

Nesnažím se o růst naší vzájemné lásky.

7. Cizí majetek

Chtěl jsem někomu něco vzít.

Ošidil jsem někoho. (Jak?)

Vzal jsem někomu něco. (Co?)

Přijal jsem něco ukradeného.

Účastnil jsem se nějakého podvodu.

Neodvádím spravedlivou daň.

Nevrátil jsem vypůjčenou věc, peníze, ...

Ponechal jsem si nalezenou věc, peníze, ... *(Jedná se o věci, kde je označen majitel či kupř. nadměrné množství peněz anebo takové věci, u nichž je reálná naděje, že by je majitel mohl ještě najít)*

Úmyslně jsem poškodil cizí majetek.

Nechtěl jsem nahradit škodu, kterou jsem způsobil. *(Pamatuj, že k platnému přijetí svátosti smíření je nutné předsevzetí způsobenou škodu či ztrátu nahradit. Není-li to již možné přímo poškozenému, pak alespoň na nějaký dobrý úmysl.)*

Příliš jsem lpěl na majetku.

Povinnosti

Byl jsem líný.

Odbýval jsem svou práci, svoje povinnosti.

Zanedbával jsem nějakou vážnou povinnost

8. Hříchy proti cizí cti

Bez potřeby jsem mluvil o chybách druhého.
Vymýšlel jsem si o nich špatné věci a šířil je.
Zbytečně jsem byl podezíravý.
Nenapravit jsem škodu způsobenou vážnější pomluvou.
Nezachoval jsem svěřené tajemství, slib, dané slovo.

Nepravdivé jednání:

Lhal jsem.
Přetvařoval jsem se.
Byl jsem neupřímný.

9.

Hříchy v myšlenkách a žádostech po cizím partnerovi
/viz. 6. přikázání/

10.

Hříchy v myšlenkách a žádostech po cizím majetku.
/viz 7. přikázání/

Příkázání církevní

Církevní příkázání jsou *církví stanovené předpisy k našemu posvěcení. Nejsou však jejím výmyslem*. Je to jen jakési „shrnutí „úkonů dávno v církvi praktikovaných, jen jim byl dán závazný ráz.

Církev tak jedná dle Kristova příslibu – pod vedením Ducha svatého.

Ve smyslu Ježíšových slov daných Petrovi a jeho nástupcům: „... co svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi...“, mají tato příkázání opravdu pečeť boží. ...

Zamysli se:

Zanedbával jsem roční svatou zpověď a svaté přijímání. (Jak často – kolik let)

Na Popeleční středu, na Velký pátek jsem nezachoval půst, ujmu. Zachovával jsem ji jenom nedbale.

Nedbal jsem na páteční půst – nevykonal jsem nic navíc.

Na páteční kající skutek jsem zapomínal.

Nebyl jsem na Nový Rok, na Hod Boží vánoční na mši svaté.

Těžce jsem pracoval v tyto dny bez nutné neodkladné potřeby.

Nepodílel jsem se na životě církve ani svými finančními prostředky.

Lítost nad hříchy

Ani nejpodrobnější sebepoznání při zpytování svědomí *by nebylo nic platné, kdybychom svých hříchů nelitovali*. Lítost je nejpotřebnější částí svátosti smíření.

K odpuštění je třeba lítosti nadpřirozené. Nejhlubší je tzv.

Lítost dokonalá

Při dokonalé lítosti lituji všeho z lásky k Pánu Ježíši. Nejlépe je představit si jeho lásku, co všechno dobrého pro mě udělal, zahledět se kupř. na kříž a opravdu upřímně Pánu Ježíši vyznat svou lítost. Např. ... *je mi to líto, že jsem tě za tvou lásku tolikrát hříchem zrazoval*. ...

Dokonalou lítost můžeš doplnit ještě tzv.

Lítostí nedokonalou

kdy lituješ svých poklesků *pro jejich důsledky*. Každý hřích má totiž vždy nějaký bolestný dopad – důsledek či trest (tím může být např.: zklamání, neúspěch, nemoc či očistec na věčnosti, ale i ztráta božích milostí a božího požehnání pro tvůj život atd.)

Boží láska odpouští ve svaté zpovědi i tyto bolestné důsledky, ale často ne všechny.

Lítost dokonalá

1.) *Vědomí Ježíšovy lásky*

Představ si nejdřív, jak tě Ježíš miluje: Můžeš se zahledět třeba na kříž a uvědomit si ve slovech modlitby, že tě má opravdu nevýslovně rád, co bolestí pro tebe vytrpěl, jak např. s takovou láskou na tebe čeká ve svatém přijímání, aby zůstal na všechno s tebou, jak ochotně ti vždy naslouchá atd.

A tys ho přesto tolikrát hříchem zradil.

2.) *Lítost: ... je mi to všechno líto. ...*

Dej však pozor, abys jen „neodříkával“ nějaká slova, byť byla sebepěknější. *Doopravdy tě musí mrzet, že jsi zradil toho, kdo tě nejvíc ze všech miluje...*

3.) *Předsevzetí:*

Chci se do budoucna varovat *alespoň většiny hříchů lehkých a každopádně všech hříchů těžkých.*

POZOR!!!

Bez opravdového předsevzetí na každý jediný těžký hřích (vždyť tím se od Ježíše odděluješ) je *celá lítost nesmyslná a svatá zpověď neplatná!*

Lítost nedokonalá

Na doplnění můžeš litovat i lítostí nedokonalou. Je to úplnější.

1.) *Vědomí důsledků za hřích:*

Uvědom si ve slovech modlitby, že každý hřích ti způsobil něco nedobrého.

2.) *Lítost* ... i proto lituji, že jsem hřešil.

3.) *Předsevzetí:* ... chci se opravdu dalších hříchů varovat. ...

A ještě pár slov k onomu předsevzetí:

S lítostí musí být nezbytně spojeno opravdové předsevzetí. Takové hluboké předsevzetí má, ***kdo se chce opravdu chránit aspoň každého hříchu těžkého*** (pokud do předsevzetí zahrnuji i hříchy lehké, přináší mi sv. zpověď mnohem více milostí) ***a blízké příležitosti k němu.***

Blízká příležitost ke hříchu je osoba, společnost, místo a vůbec všechno, co nás přivádí do velkého nebezpečí těžce zhřešit.

Kdo nemíní zanechat některého těžkého hříchu anebo dobrovolné příležitosti k němu, nemá opravdové předsevzetí, zpovídal by se neplatně, svatokrádežně a rozhřešení mu nic nepomůže!

Předsevzetí není pouhé přání nebo touha: kéž bych už byl lepší! Jak rád bych toho zanechal! ***Předsevzetí je pevné rozhodnutí vůle. Nechám toho, ať to stojí cokoliv.***

Nevadí obava – mám strach, že stejně zase pochybím. Tak i závodník připouští, že nezvítězí, ale je rozhodnut: napnu všechny síly, abych zvítězil!

A ještě několik rad:

Lítost a předsevzetí si můžeš udělat už doma, nemusíš až v kostele. Pokud by ses ale mezi lítostí a zpovědí ještě dopustil těžkého hříchu – lítost a předsevzetí to pochopitelně ruší a je třeba si vše udělat znovu.

Před svatou zpovědí, například když už stojíš před zpovědnicí, se na chvílku ztiš a v modlitbě si připomeň

S KÝM SE TU SETKÁŠ...

Jakou úžasnou chvílkou svatá zpověď je, když se v ní máš setkat s milujícím Ježíšem. To on tě tu čeká. Ne kněz...

A po svaté zpovědi?

To nezapomeň za všechno poděkovat a zároveň poprosit o sílu, abys takový jako teď, zůstal i přes všechna pokušení. Nezapomeň i co nejdříve vykonat „pokání“, které ti kněz uložil (většinou to bývá modlitba, dobrý skutek, četba Písma apod.). Dáváme tím Ježíši jakoby nepatrnou náhradu za svoje hříchy.

Nejpozději musíš pokání splnit do svaté zpovědi příští. Pokud zapomeneš, jaké jsi dostal, vykonej něco náhradního.

A potom – jdi v pokoji. Pán Ježíš tě miluje, tolik miluje!